

LOV og EVANGELIUM

Nr. 5

MAI 1996

32. årgang

- Ikkje verre enn andre!

Av Dag Rune Lid

Slik tenkjer og trur mange når det gjeld deira forhold til Den Heilage Gud, og for alle dei som døy i denne tilstand blir det forferdeleg å slå augo opp i den evige pine. Dette djevlske bedrag har den vonde nytta sidan den fyrste morgon, og millionar er dei som i dag er helvetets gru - der elden aldri sloknar, fordi dei bygde sitt liv på dette grunnlag.

I romanen "Steingrunnen" av Bo Giertz, tar forfattaren oss med på besøk til den døyande og gudfryktige Johannes i Børsebo. Der møter me den unge presten Savonius, - som skal prøve å hjelpe denne anfekta Johannes, som er i angst og frykt for si udøyelege sjel og som kjenner på synd og dom i sitt eige hjarta.

Då er det denne "forføraren", som skal prøve å trøyste, seier: - Om nokon her i Børsebo kjem til å døy salig, så er det deg Johannes! Då blir det glimt av håp i augo til Johannes - men korleis, ville han gjerne få vite. - Du er ei betre og redelegare sjel enn nokon annan eg har treft, sa presten. Då slokna ljuset i

augo hjå Johannes, og med gjennomtrengjande alvor seier han til presten: -Dommaren skal ikke dømme sjela etter dei andre sjelene. Bøker skal lukkast og opnast, og dei døde skal dømast etter det som er skrive i bøkene.

Denne historia gjev oss eit glimt av denne bibelske sanning som me her stansar for, at du og eg ikkje skal samanliknast med andre - men møte den Heilage, fullkomne Gud. Mange er dei som har fått slik trøyst som Johannes i Børsebo, og i dag er dei i den evige fortapning fordi dei trudde løgna, djupast sett frå djevelen sjølv. Det kunne vere mange fine og redelege sjeler, men dei fekk falsk trøyst. Måtte det ikkje skje med deg!

I møte med Den Heilage Gud er ei synd nok til å kaste deg i det evige mørke. Tenk, ei einaste synd! Kanskje du gjer så godt du kan, og tenkjer i ditt stille sinn at Gud kan ikkje forlange meir. Men om du ytre sett har levd eit fullkomme liv, frå vogge til grav, så seier likevel Guds Ord: "Alle har synda og står utan ære for Gud." (Rom. 3.23). Gud ser

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

til vårt indre, det som ikkje noko menneske kan sjå, og Guds dom er ufråvikeleg: "Den som syndar, skal døy." (Esekiel 18.4) Du som har tenkt deg til himmelen på grunn av at du ikkje er verre enn andre, du vil møte ei stengd himmeldør ein dag. Høyer du det!

Men om du let deg vekkje, og du byrjar å gje Sanninga - Guds Ord, rett - då vil du gjere same erfaring som Paulus. Etter menneskelege augo var han ulastande etter lova. Men etter at han hadde møtt "himmellyset" på vegen til Damaskus, og det fekk skine inn i hjarta, seier han: -Eg er den ringaste av apostlane (1Kor 15:9). Så går det ei tid, og så seier han: -Eg, den minste av alle dei heilage (Ef 3:8). Til slutt er han blitt den største av alle syndarar (1Tim 1:15).

Paulus fekk oppleve det stikk motsatt av det me her talar om. Ytre sett levde han nok for Gud, men han blei verre enn alle andre når han fekk sjå inn i sitt eige hjarta kva som budde der av synd, men han vitnar også:

- Der synda vart stor, vart nåden endå større. (Rom 5:20) Han fekk oppleve at Jesu, hans Sons blod reinsar oss frå all synd. (1Joh 1:7).

Difor, som Den Heilage Ande seier: I dag, om de høyrer hans røyst, forherda då ikkje hjarto dykkar (Hebr. 3.7), men lytt til Jesu ord: "Den som kjem til meg, vil eg slett ikkje støyta ut." (Joh 6:37)

"Vil for synd du nåde få, Fest ditt øye på Jesus! Vil du fred i sjelen få, Fest ditt øye på Jesus!"

Vil du trygt i døden gå, Fest ditt øye på Jesus! Vil du glad for tronen stå, Fest ditt øye på Jesus!"

Bare på Guds egne premisser!

Av Sven A. Berglund

For en tid siden leste jeg et referat fra et landsmøte til en av våre lutherske organisasjoner. Det var sterk fokusering på å satse på ungdom og styrking av ungdomsarbeidet. Nå ville man satse for fullt på dette, og så stod det: – De unge må få være seg selv. De må få ha sin egen stil. De må få komme og være med i misjonsarbeidet på sine premisser.

Her ligger en av de store avveiene i kristent arbeid i dag, det er jeg overbevist om. Herrens visdom taler på en helt annen måte: "Skill slagget fra sølvet, så får gullsmeden et kar av det." (Ords:25) I sangboka synger vi: "Dann du meg til et ærens kar.", og apostelen sier "Jeg skriver til dere unge (1Joh. 2:13). Han skriver at de er sterke fordi de lever i og av Guds Ord. De var ikke kommet inn i Guds rike eller i kristent arbeid på sine egne premisser. Nei, de måtte komme på Guds premisser. Gjennom død til liv. Når vi skal bli frelst, blir det bare på Guds premisser. Skal vi arbeide i Guds ri-

ke må det også bli på Guds premisser.

Hvordan tror du det skulle ta seg ut: Alkoholikeren kunne bare komme, drikke og leve som før, eller den homofile bare kunne komme og leve ut sin synd, være seg selv. Nei, det går ikke an, sier du. Det må skje en omvendelse. Men er det ikke nettopp slik mange tenker i det kristne ungdomsarbeidet? La de komme på sine egne premisser. Hva sang Hans Nilsen Hauge der ute på åkeren, den vårdagen for 200 år siden? "Meg og hva mitt er, jeg gjerne vil miste - Når du alene i sjelen må bo."

På de gamle stier

Herrens ord ved Jeremias er ikke bare til gamle folk – men til barn, unge, foreldre og gamle: "Stå på veiene og se til, spør etter de gamle stier." Og så sier han: "spør etter VEIEN til det gode." Det er bare en vei til himmelen. Jesus sier: "Jeg er veien, sannheten og livet." Da Israels folk vandret gjennom ørkenen, så var det en vandring på Guds

premisser. Alle gikk samme vei og fikk den samme mat. Brøt de Guds premisser fikk det store konsekvenser. Det har vi mange eksempler på.

I dag høre vi ofte ledere i kristent arbeid som sier at vi må forstå at kristen ungdom har sin egen stil, sin egen musikk, sine egne veier, sine egne former. Hva sier Guds Ord til det? NEI, sier Ordet. Dette er ikke den kristne ungdommen, men en verdsliggjort, religiøs virksomhet på avveier. Den kristne ungdommen går de gamle stier, på VEIEN til det gode. For det er bare en vei.

Veien til himmelen

Folk spør meg ofte om veien til et bestemt sted. Når jeg skal vise veien til byen, så viser jeg samme vei til alle, fordi det er bare en vei, en mulighet. Tenk om jeg skulle svare slik: Barn under 4 år må ta den veien, tenåringer den veien, foreldre den veien osv. Jeg er redd for at vi driver en god del slik veiledning i kristent arbeid. Alle skal ha sin vei, sin virksomhetsform, sin sangstil osv. – på sine egne premisser. Nei, min kjære venn. Det er bare en vei gjennom ørkenen til løfteslandet, til himmelen. Jesus er vår nye og levende vei. For meg og deg er det om å gjøre og holde oss nær til Ham.

Det står i Rom. 12 en formaning om ikke å skikke oss lik med verden, men leve i fornyelsens nåde, så vi kan prøve å forstå hva som er Guds vilje. Fornyetelsen er å komme tilbake til forsoningen og Golgata. Der møtes ung og gammel, barn og foreldre med samme behov. Her er alle egne premisser og generasjonsmotsetninger borte. Her er i stedet et åndssamfunn som er født av Ordets forkynnelse. Forkynnelsen av lov og evangelium som føder barn i frihet. Og er vi født av Ånden, da spør vi etter de gamle stier, veien til det gode.

Der får vi se forskjellen mellom slagget, det verdiløse – og sølvet, det dyrebare. La oss be om vekkel- se og omvendelse over alt det arbeidet som er på avveier i bedehus og organisasjoner i dag. La oss be om et varmt hjerte som har nød, omsorg og Jesu sinnelag til å bli andre til hjelp og veiledning. Et varmt hjerte til å lede andre inn på veien til det gode, den veien der sjelene får hvile. Ikke på våre, men på Guds premisser.

"Herren Israels Gud har gitt meg en disippeltunge, så jeg skal kunne kvege den trette med mitt ord, ..."

(Esaias 50,4.)

Av Martin Fjære

Herren Jesus taler gjennom denne profetien om "den trette". Han kjenner altså godt til at et menneske av og til blir både trett og motløst her på jord. Jesus er virkelig ikke ukjent med jordelivets legemlige og åndelige smerter, for han har "blitt prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd". Ja, nettopp fordi Jesus levde et reint liv, drakk syndekalken i Getsemane og ble korsfestet for våre synders skyld, ja, nettopp derfor kan han "kvege det trette med sitt ord".

Hva er så grunnen til denne trettetheten vi her snakker om? Det kan være flere, men i bunn og grunn er nok "synden som henger så fast ved oss" den største plagen vi har. Og når vi så sent lærer at kamp imot synden, i egen kraft, er fåfengt, kan vi ikke annet enn bli trette, mismodige og motløse over vår egen avmakt imot synden.

For det menneske som er i denne stillingen, er det helt nødvendig å feste øynene på Guds frigjørende og trøsterike ord.

La oss ta for oss Åp. 1,5: "... og fra Jesus Kristus, det troverdige vitne, den førstefødte blant de døde og herren over kongene på jorden! Ham som elsker oss og har fridd oss fra våre synder med sitt blod".

Første del av verset slår fast at det er den troverdige Jesus Kristus det hele beror på, når det gjelder min salighets sak. Hvorfor? Fordi han med sitt blod har fridd oss fra våre synder. Han har ikke hjulpet oss med våre synder, men fullstendig forløst oss fra Guds straff og vrede over synden. Det sto ikke at Jesus har gitt oss kraft til å ordne opp med syndene våre. Nei, han gikk selv inn i vårt sted og tok ansvaret og straffen for våre misgjerninger.

Av den grunn kan himmelens Gud erklære en synder for å være rettferdig alt her på jord, ikke i seg selv, men i Jesu blod.

Åp.5,6: "...og jeg så midt mellom tronen og de fire livsvesener og de eldste et lam stå der, liksom slaktet". I himmelen er det ikke lenger tale

om våre synder som fordømmelsesgrunn, fordi offerlammet, Jesus, ved Guds trone, er et synlig bevis på at synden er sonet og betalt, og at vi "av Herrens hånd har fått dobbelt igjen for alle våre synder". Måtte Kristi evangelium bli vår eneste

frelsesgrunn, og måtte vi få takke for at han i sitt ord har åpenbart at han vil kvege den trette med sitt frelsende evangelium.

"Guds ord som en klippe i vel og i ve står fast selv om fjellet må vike.."

Åndens helliggjørelse

Mange blir så interessert i de dypere og skjulte spørsmål, at ordet om korset ikke er alt for dem. De havner i en oppblåst vitebegjærighet og er helt sikre på at Ånden nettopp har gitt dem det rette lyset. At det er Satan som er på ferde, viser fruktene oss! Troende sjeler blir vendt bort fra den enfoldige troskap mot Jesus, til unyttige stridsspørsmål. De har ikke lenger fullt opp å gjøre med de store hovedsakene; Troen, kjærligheten, ydmykheten, gudsfrykten, kjødets dødelse.

C. O. Rosenius

Rettferdig for Gud

Så står da hele vår frelse deri at Gud ved troen anser og holder og regner oss rene i Jesus. For nettopp derfor ofret Gud sin Sønn på Golgata til syndenes forlatelse og vår rettferdighet "for å framstille oss hellige og ulastelige og ustraffelige for sitt åsyn." (Kol. 1.22) Og just derfor er vi fra evighet utvalgt i Kristus Jesus, "forat vi i ham skulde være hellige og ulastelige for hans åsyn." (Ef. 1.4) – Så er vi da ved troen på Jesus ansett av Gud som dem som aldri har syndet, som om vi hadde oppfylt den hele lov, som om vi var uten plett eller rynke (Ef. 5.27), som vi var elskelige som Sønnen selv.

Olav Valen-Sendstad

Då gleda og freden kom attende.

Av Arne Otto Skutlaberg

Som smågut og ungdom ferdast eg mykje i det gamle bedehuset i Norheimsund. Fyrst som sundags-skulegut, sidan ofte i samlingar med dei eldre truande. Det var ofte inspirerande og gildt å høyra deira vitnemål og når dei fortalde frå sitt kristenliv. Ein av dei eldre truande frå denne tida fortalde mellom anna ei oppleving han ei gong hadde hatt:

"Eg var svak og låg helst til sengs. Ofte var eg i djup anfekting og åndeleg mørke. Så var det ein dag eg låg i senga, om eg sov eller var vaken, veit eg ikkje. Då fekk eg eit syn eller ei openberring. Eg såg meg sjølv koma inn i ein stor kvit sal. Det såg ut til å vera eit rettslokale. På ryggen bar eg på ein stor sekk. Eg såg meg rundt i rommet og fekk auga på ein mann som sat ved eit skrivebord. Det var Moses.

Eg gjekk burt til han og spurde om han kunne gjeva meg attest på at eg var ein sann kristen. Han spurde meg då om kva eg bar på i sekken eg hadde på ryggen. Jau, det er beviset på at eg er ein kristen det, svara eg. Moses tok då sekken og tømde han på golvet. Men du for eit syn! Berre gamle, rusta blekkboksar

låg i ein haug på golvet. Det var rusta hol i alle. Det var ikkje ein einaste som var brukande. Då sa Moses til meg: "Nei eg kan ikkje gjeva deg attest på at du er ein sann kristen. Du er vegen og funnen for lett".

Då snudde eg meg frå Moses og gjekk nokre steg bortover golvet med den tome sekken i handa. Det var dei tyngste og mest fortvila steg eg nokon gong har gått. Brått kjende eg eit grep i høgre armen. Eg snudde meg halvt rundt, men såg ingen. Då kom det ein engel mot meg. Eg spurde han kven det var som greip meg i armen. "Det var den Heilage Ande som gjorde det", svara engelen.

Eg fortalde engelen kva Moses hadde sagt til meg og om den fortvila stoda eg var i og spurde om han kunne hjelpa meg. Då svara engelen: "Ja, ser du den døra der borte?" Då fekk eg auga på ei dør lenger borte. Der stod det skrive: "Kun for dei som søker om nåde. Eg la på sprang mot døra for å sjå om ho var open. Og open var ho og inn for eg.

Innanfor døra sat Gud Fader ved ei bord. Eg kasta meg ned for han

og sa han alt slik det var, men han sa ikkje noko. Han berre vinka med handa som teiken på at eg skulle gå lenger. Då såg eg at Jesus sat der. Eg gjekk bort til han, og han rekte meg eit dokument. Eg såg med same kva som stod i det: "Gud i Kristus forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje tilreknar dei misgjerningane deira."

Då kom engelen att. Han hadde med seg ein liten skammel til meg, og sa: "Det er her du skal få vera. Du skal ikkje gå og bera på den sekken. Her skal du få takka og her skal du få be." Då såg eg at nådestolen var der. Der skulle eg få bruka skammelen. Då kom gleda og freden attende til meg på ny."

Ja, slik vitna ein av våre truande forfedre. Gleda og freden kom attende ved å få openberra for sitt hjarta kva han hadde i Kristus. Her er også løysinga for oss.

Hjå Jesus

Hjå Jesus kan den hjelpelause vera trygg. I han er helvete stengt og himmelen open, men utanfor Jesus er helvete ope og himmelen stengt. Alle de som vil sigra og nå himmelen, de må koma til Jesus og vera der i liv og i død. Då fører han oss gjennom striden og døden til livsens land.

Ludvig Hope

Alene ved nåden

Vil man virkelig bli salig alene ved nåden i Kristus, så er man allerede salig, enten man tror det eller ikke. Man skal bare ty hen til Kristus og ta imot nåde for alt, og Herren vil gi alt av nåde – uten betaling.

C. O. Rosenius

Menighet i forfall

Det var en kunstner som skulle male et bilde som skulle forestille en menighet i forfall. Istedet for å male en gammel ruin malte han til alles forferdelse en prektig bygning, hvor man gjennom den åpne portal så den rikt utskårne prekestol og meget annet skjønt. Men ved inngangen hang en liten bøsse med påskriften: "Til misjonen", og der hvor gavene skulle legges, var malt med veldig spindelvev.

Abrahams tro (forts.)

Av Lars Fossdal

Skriften kaller Abraham for de troendes far (Rom.4,11–12.17). Det betyr at det som gjelder for ham, gjelder også for etterkommerne som tror som han. Abraham er altså et forbilde (Rom.4,23–24) på hvordan Herren frelser, og på hvordan den må tro som skal arve velsignelsen.

Abraham er således "prototypen" på en sann kristen. Det er derfor viktig for oss å legge nøye merke til hva Skriften sier om Abraham, forat vi ikke skal fare vill.

Abraham trodde på Guds løfte om stedfortrederen (1.Mos.15,6), "og Herren regnet ham det til rettferdighet". Abraham ble ved troen på Jesus tilregnet Jesu rettferdighet. Det var derfor Herren erklærte Abraham for å være rettferdig.

Vi skulle tro, at den som Gud erklærte for å være rettferdig, hadde en sterk tro og fikk vandre i "beskuelse". Men når vi leser om Abraham, ser vi at han også måtte vandre i tro. Han tvilte ofte på Guds løfte, selv om han ikke tvilte i vantro (forkastet løftet).

Guds kall til frelse kom til Abraham da han var 75 år gammel. Sara var ti år yngre. De var barnløse, fordi Sara var ufruktbar (1.Mos.11,30). På tross av det lovet Herren Abraham en sønn og en stor slekt, som skulle bli som havets sand og himmelens stjerner (1.Mos.12,2; 22,17). Herren lovet Abraham noe som menneskelig sett var umulig. Et under måtte skje dersom det skulle oppfylles.

Her er vi midt inne i Abrahams troskamp. Løftet om frelsen og velsignelsen var knyttet til hans øtt, men han var jo uten barn. Rom.4,18 sier: "Mot håp trodde han med håp". Egentlig hadde han ik-

ke noe håp om at han og Sara skulle få barn, men likevel trodde han med håp. Guds løfte var årsaken til det.

Men årene gikk uten at noe barn ble unnfanget og født. I 1.Mos.15 er Abraham 85 år. Han har nå hatt løfte om sønnen (slekten) i 10 år uten at **noe** har skjedd. Han levde i forventning om at Herren skulle gi ham denne sønnen. Men ettersom tiden gikk så det bare mer og mer håpløst ut. I sannhet vandret han i tro – uten å se. I 1.Mos.15 kommer Herren til ham i et syn (v.1). Abraham utøser da sitt hjerte for ham og sier til ham: "Jeg går barnløs bort, meg har du ikke gitt noe barn" (1.Mos.15,2–3). Men nok en gang gjentar og stadfester Herren sitt løfte til ham, idet han sier: "– en som skal utgå av ditt liv, skal arve deg" (v.4–5). Herren gjorde også en pakt med Abraham (v.18), om at han og hans øtt skulle eie Kanaans land.

Men årene går, og Abraham venter fortsatt tilsynelatende forgjeves på sønnen og slekten han er lovet. Det eneste han har så langt, er **løftet** fra Herren. Etter nye år i tro på at Herren skulle oppfylle sitt løfte og gi ham denne sønnen, tar han og Sara saken i egne hender.

Sara sier til Abraham: "Se, Herren har nektet meg barn, gå derfor inn til min trellkvinne! Kanskje jeg kunne få et barn ved henne" (1.Mos.16,2). Men de erfarte fort at dette ikke var Herrens vei. Det ble strid i huset, som endte med at trellkvinnen flyktet. Senere ble Ismael født.

Igjen gikk nye år uten at noe barn ble født. Abraham vandret i tro på løftet, uten å se løftets oppfyllelse. I 1.Mos.17 åpenbarer Herren seg på nytt for ham. Det er

gått tolv år siden Ismael ble født, og tjue-fire år siden Herren ga Abraham løftet om sønnen og slekten. Alt er som før.

På nytt gjentar Herren sitt løfte til Abraham " – jeg vil gjøre din ætt såre tallrik" (v.2). Og Herren stadfester dette ved å gi ham et nytt navn – ABRAHAM, som betyr far til en mengde folk (v.4–5). Til nå hadde han hett Abram. Så gikk Abraham der, med navnet "far til en mengde folk", uten at han hadde noen etterkommere. Dette er underlig, men det viser hvordan en kristen vandrer i tro.

Også Sara fikk nytt navn. Hun het Sarai, men skulle nå hete Sara (v.15). Da Herren nå sa at Sara skulle få en sønn og en stor slekt (1.Mos.17,16), falt Abraham på sitt ansikt og lo "– og sa ved seg selv: Skulle en som er hundre år gammel, få barn? Og skulle Sara som er nitti år gammel, føde?"

Likevel sier Skriften om ham i Rom.4,19–21: " – at uten å bli svak i troen så han på sitt eget legeme, som var utlevd, han var nesten hundre år gammel, og på Saras utdødde morsliv, på Guds løfte tvilte han ikke i vantro, men ble sterk i sin tro, idet han ga Gud æren og var fullt viss på at det han hadde lovet, det var han også mektig til å gjøre".

Om Abraham ikke tvilte i vantro på Guds løfte, viser mange episoder fra hans liv at han stundom tvilte. Men det var ikke fordi han ikke ville tro, men fordi han ikke kunne. Det eneste som gjorde ham sterk i troen, var Guds ord. Abraham visste at Gud var mektig til å gjøre det han hadde lovet. Dette sier oss at en sterk, sann og sunn tro **kun** har sitt håp i løftet alene, – at Herren fullbyrder hva han har sagt. I sannhet må vi si at Abraham vandret i tro uten å se.

En annen ting som er verd å merke seg, er hvordan Herren talte med Abra-

ham om Abrahams ætt. Om igjen og om igjen minner Herren ham om den, og Herren regnet med den som om den alt fantes.

Slik er Guds ord. Herren nevner det som ikke er til, som om det var til (Rom.4,17).

Når Gal.3,16 da sier: "Nu ble løftene gitt Abraham og hans ætt, han sier ikke: Og dine ætlinger som om mange, men som om en: Og din ætt, og dette er Kristus". Dette viser oss at Herren stadig talte til Abraham om Kristus og trøstet ham med Kristus i hans situasjon. Herren regnet med Kristus som om han alt var født inn i menneskeslekten.

Og likeens fra Abrahams side er det underlig å lese om hvordan hans troskamp og samtaleemne med Herren gjaldt løftet om ætten Herren hadde lovet (1.Mos.15,1–6).

Dette sier oss hva som er samtaleemnet mellom Gud og den troende. Begge taler de om Sønnen. Det var ved denne sønnen Abraham skulle bli frelst, og derfor frydet Herrens tale Abrahams hjerte. **Herren** regnet med Sønnen.

Så endelig, etter å ha **vandret i tro** til Herrens løfte i 25 år, oppfylte Herren sitt løfte (1.Mos.21,1–3). Isak ble født. Nå var det jubel og fryd i huset. Endelig begynte noe å skje. Nå var mulighetene tilstede for at de kunne få flere barn, så slekten kunne bli stor. Men nei! De fikk kun Isak.

Så en dag kommer Herren til Abraham for å sette ham på en prøve (1.Mos.22). Abraham skulle gå til Moria land og ofre Isak. Herren vil nå prøve ham om han er mer opptatt av det synlige (Isak) enn av det usynlige (løftet). I ett nu tar Herren fra ham alt synlig. Abraham står igjen **kun** med løftet fra Herren.

Likevel ender denne prøven med et

klart Kristusvitnesbyrd fra Herren. Væren ble ofret istedet (v.12–14). Dette er en stadfestelse fra Herren på at det var en annen som skulle ta bort forbannelsen fra slekten og bringe velsignelsen med seg.

Nye år er gått. Sara dør og begravnes (1.Mos.23). Derved settes det punktum for slektens størrelse for denne gang. Bare én etterkommer hadde Abraham, enda Herren hadde lovet ham en stor slekt. Han måtte undres: Hvor ble det av Guds løfte? Var Guds løfte tomme ord?

Abraham måtte **vandre i tro**.

Først da Isak var førti år, ble han gift med Rebekka. Abraham var nå 140 år og gikk mot gravens rand. Men ved Isaks giftermål med Rebekka tentes nye forhåpninger, – slekten skulle bli stor. Men nei! På nytt gikk årene uten at Isak og Rebekka fikk noe barn. Det viste seg at også Rebekka var ufruktbar (1.Mos.25,21).

Slik er det for troens folk. Stadig kommer nye hindringer som tilsynelatende hindrer oppfyllelsen av Guds løfte og gjør det så mørkt for de troende. Igjen og igjen blir de ribbet for alt synlig, slik at de sitter igjen **kun** med løftet fra Herren og må vandre i tro uten å se.

For Abraham måtte det se ut som om Herrens løfte skulle gjøres til intet. "Alle og alt" var i mot løftets oppfyllelse.

Så, etter tyve års ekteskap, ba Isak for Rebekka, og Herren bønnhørte ham (1.Mos.25,21). Rebekka fødte Esau og Jakob. Abraham var da 160 år gammel.

På nytt gikk årene uten at flere etterkommere ble født. Storslekten lot vente på seg. Og slik er stillingen da Abraham dør, ett hundre og sytti fem år gammel. Kun tre etterkommere hadde han, enda Herren hadde lovet ham en slekt så stor som havets sand og himmelens stjerner. Abraham ble lagt i graven uten å ha opp-

nådd det som var lovet, sier Heb.11,13, men Skriften sier at han så det (løftet oppfylt) langt borte (i fremtiden).

I løftet fra Herren så han Jesu komme til jord, og han så hans stedfortredergjerning. Dette synet frydet Abrahams hjerte, og i dette budskapet gledet han seg (Joh.8,56). Herren lot ham ha nok i det, og Abraham lot seg nøye med det. Han døde i tro på Frelseren Jesus, og ble frelst og salig. I dag er han i himmelen, han er frelst for tid og evighet, for ved troen på løftet (Jesus) ble han tilregnet Jesu rettferdighet. Det kunne Herren gjøre fordi Abrahams misgjerninger ble tilregnet Jesus.

Den som tror på Guds løfte (Jesus), skal aldri bli til skamme (Rom.9,33). Ennå er ikke løftet til Abraham om størrelsen på ætten oppfylt. Men ætten vokser, for hver den som tror som Abraham på løftet, **STEDFORTREDEREN**, regnes til denne ætten. I Jesus er de velsignet, og i ham blir de til en velsignelse (1.Mos.12,2). Først på dommens dag blir løftet oppfylt, og Abrahams ætt er som havets sand og himmelens stjerner. Dette viser fylden og rikdommen i Guds løfte. Den overgår hva mennesket er i stand til å tenke og forstå. "Abraham trodde Herren, og han regnet ham det til rettferdighet".

Jesus sa til Tomas: "Salig er de som ikke ser, og dog tror" (Joh.20,29).

Hva skjer i Guds hjerte?

Hva er det som foregår i himmelen, i Guds hjerte i det øyeblikk en arm synder på jorden vender seg i sitt hjerte til Jesus?

I en eneste sum sagt:

Da foregår dette at Gud liksom griper synderen med sine tanker, og i disse sine tanker likesom *flytter* synderen fra et "sted" i sitt hjerte til et annet: "flytter" synderen fra å være utenfor Jesus til å settes inn i Jesus, "flytter" synderen ut fra sammenhengen med Adam inn i sammenhengen med Jesus, "flytter" synderen ut av helighetens fordømmelsestanker og inn i nådens velsignelsestanker. Og ved den "flytting" i Guds tanker må liksom fra det øyeblikk av skjule og gjemme og huse og svøpe synderen i *Jesus*, i alle sine tanker om Jesus. For Gud er full av salige tanker om Jesus. Og hans hjerte flommer over av alle disse tanker om Jesus – så at når en synder tror Guds elskede Sønn, så er det liksom Guds hjerte flommer over av alle disse tanker om Jesus, og strømmer ned over synderen, og liksom skjuler synderen med Jesus.–

Og da kan ikke lenger synderen stå for Gud slik som synderen er i seg selv, men han må stå og sees for Gud slik som han ser ut i Guds tanker om Jesus. For disse strømmer av tanker om Jesus, de må ganske dekke og skjule og gjemme synderen.

Og da er det oppfylt: SÅLEDES ER SYNDEREN REN I KRISTUS JESUS. Ved tro.

Når da synderen således slukes av Guds salige tanker om Jesus, da har Gud rett fått bringe dette fordømte menneske sammen med Golgata: da er det rett oppfylt at synderen er ansett i Sønnens død på korset ; da er det rett oppfylt at synderen blir kledd i den rettferdighets drakt som Jesus avførtes i sin død til en klesdrakt for Adam og hans barn, da får synderen *livets rett*.

Olav Valen-Sendstad

Misjonsarbeidet i Peru !

Ytremisjonsbudsjettet 1996

Landsstyret i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon drøftet den 16. mars budsjettet for ytremisjonsarbeidet i Peru for inneværende år. Det er mange behov i Peru. Fra styret i samarbeidskirken INEL-Peru forelå søknad på støtte om kr. 190.000,-. Landsstyret brukte mye tid til å drøfte søknaden fra Peru. Det er vårt ønske å støtte misjonsarbeidet så langt vi makter, men midlene er begrenset og vi vet enda ikke om vi får inn nok midler til å kunne sende en så stor sum. Støtten til Peru vil avhenge av hvor mye den enkelte av oss setter av til denne delen av Guds rikes arbeid. Men det er helt klart at vi kjenner på kallet fra Gud til å være med å vinne sjeler for himmelen. Det gjelder liv eller død for hedningene på samme måte som for oss! Uten evangeliet vil de dø i sine synder. Det er om å gjøre at de får kjenne Stedfortrederen.

Etter en grundig samtale vedtok landsstyret å støtte INEL-Peru med kr. 150.000,- i 1996. Vi vil nødig love mer enn vi tror vi kan holde. Også kr. 150000,- er en høy sum for en

liten misjon. Men vi legger denne saken i Guds hånd og vil gjerne være med å ta ansvar. Med dette vil vi anbefale misjonsarbeidet til misjonsvennene og be dere være med i kallet og offeret for sjelens frelse i Peru. Nærmere orientering om hvordan midlene er tenkt disponert, vil bli framlagt under årsmøtet på Solborg.

Beløpet som er bevilget kommer i tillegg til to besøksreiser i 1996 som tidligere er vedtatt av landsstyret. Fra 7. til 9. juni blir Per Bergene Holm og Jon Espeland med på bibelkurs i Arequipa. Fortsatt ser vi på det som vårt viktigste bidrag å nå våre venner i Peru med en klar forkynnelse av Bibelens budskap i lov og evangelium. Vær med i bønn og så for dette bibelkurset!

*Med hilsen for Landsstyret i
NLL,
Karl B. Bø*

Hvorfor tvile?

Når du vet at din gjenløser lever
og går fram for Gud i bønn for deg,
hvorfor går du da omkring og strever
med de ting som han har tatt på seg?
Når du vet at Herren er din Hyrde,
og han vokter sine lam og får,
hvorfor bærer du da selv din byrde,
dine nederlag og syndesår?

Legg din sak, din nød i Jesu hender.
Legg din byrde ned for Herrens fot.
Din bekymring han til trygghet vender
når hans løfter du i tro tar 'mot.
Stol på Gud, så skal du se det nytter.
Gå i tillit til hans ord og bud.
Den allmektige er din beskytter.
Hvorfor tvile på en sådan Gud?

Skuldbrevet

Eg hadde eit skuldbrev som tyngde meg ned.
Eg streva og streva, men fekk ikkje fred.
Eg ville betale, men summen var stor,
og hjelp fann eg ikkje på heile vår jord.

Då sa eg til Gud: Eg skal leva for deg,
så godt som eg kan, skal eg gå på din veg.
Så streva eg atter ei tid for min Gud,
i arbeid og bøn, for å halda hans bud.

Men skulda vart større og større for meg,
for strevet og bøna bar synden i seg.
Det gjekk ikkje lenger, det fanst ikkje von.
Men då fekk eg auga på Jesus, Guds son.

Ja, Frelsaren han hadde skulda betalt,
og eg, som den skuldige var, eg slapp alt!
Kvitteringa fekk eg, den står i Guds Ord.
No er eg den sølaste skapning på jord!

*Inga Neraas, frå diktsamlinga
"Lys i mørke"*

§ 15. Guds egenskaper etter frelsesåpenbaringen.

Frelsesåpenbaringen er åpenbart i og med Jesus Kristus. Med ham kom nåden og sannheten. Ingen kan kjenne Gud, men den enbårne Sønn, som er i Faderens skjød, har åpenbart ham (Joh.1,17.18).

Etter sitt vesen er frelsesåpenbaringen av dobbel art: lov og evangelium. Syntesen mellom dem er Jesus Kristus. I ham får både lov og evangelium sitt fullkomne uttrykk.

Både lov og evangelium har sin grunn i Guds eget vesen, og derfor er det nødvendig å skjelne mellom lov og evangelium. Der det ikke skjer på rett måte, fornekter en Gud slik han faktisk har åpenbart seg.

A. Guds egenskaper etter loven.

Guds vesen etter lovens åpenbaring er ene og alene **Hellighet**. Gud kaller seg i sitt ord for Den Hellige (1.Pet.1,15). Når Herren gir loven til folket sier han: "Dere skal være hellige, for jeg, Herren deres Gud, er hellig" (3.Mos.19,2).

Guds hellighet kan kun erkjennes etter frelsesåpenbaringen, når Gud får samvittigheten i tale gjennom lovens ord.

Hva mener Guds ord med å kalle

Gud hellig? Svaret kan ikke utsies med menneskelige ord. Gud er hellig, fordi han er hellig. Overalt i Skriften ser vi at hellig er uttrykk for at Gud ikke kan forlikes med synd. Han er Den Fullkomne som ikke går på akkord med løgn og urett, og som ikke kan godta noe som ikke er i full overensstemmelse med hans eget vesen (Josva 24,19).

Alle ofringene og renselseskikkene i GT er en sammenhengende anskuelsesundervisning om at Gud ikke kan forlikes med synd. Synden må skaffes bort om vi ikke skal være evig fortapt (Hele 3.Mos.).

Guds hellighet er uttrykk for at Gud alltid må være i overensstemmelse med sin fullkommenhet og godhet.

Guds ord bruker også andre betegnelser på egenskaper hos Gud i forbindelse med lovåpenbaringen, så som nidkjærhet og vrede (2.Mos.34,14). Disse og liknende egenskaper er avledet av Guds hellighet. Det er Guds hellighet i funksjon som kommer til uttrykk i dem.

En har sagt om Guds hellighet at den er en evig egenskap i Gud selv, men dens fiendtlige ytringer mot det

onde kommer først når det onde er blitt et faktum i en skapning utenfor Gud.

Det sterkeste uttrykket for Guds hellighet er likevel Jesu soningsdød. Den viser mer enn noe annet hvordan synden må ha sin straff.

B. Guds egenskaper etter evangeliet.

Guds vesen etter evangeliet er ene og alene kjørlighet. Derfor sier Skriften at - "Gud er kjørlighet" (1.Joh.4,8). Han elsker med en evig kjørlighet. Også evangeliet taler om andre uttrykk for Guds vesen, som nåde, miskunn, trofasthet, o.l., men alle er uttrykk for Guds kjørlighet. De viser Guds kjørlighet i funksjon.

Hva er kjørlighet? Også dette er det umulig å definere. Ordet innebærer en yndest og et behag som ikke har noen grunn utenom i Gud selv. "Gud elsker, derfor elsker han".

Nåde betegner Guds kjørlighet slik den er rettet mot uverdige mennesker, den tar seg av menneskene for intet, uten vederlag (Ef.2,4.5.7 og Rom.5,15-17).

Guds kjørlighet får likesom helligheten, sitt fullkomne uttrykk i Jesu Kristi stedfortredergjerning.

Derfor er det blitt sagt at fra et synspunkt sett er hele den evangeliske troslære uttrykk for hvordan

Gud frelser syndere fra sin egen hellighet. "Gud frelser syndere fra Gud".

§ 16. Guds vesensfylde.

Vil vi forsøke å sammenfatte Guds kjørlighet i ett begrep, lykkes det ikke: Gud åpenbares aldri i en egenskap. Hans vesen er en fylde. Der hvor én egenskap åpenbares, åpenbares **hele** Guds vesen.

Den som møter Guds hellighet, møter en allmektig, allvitende allestedsnærværende hellighet.

Han møter en kjørlig hellighet: en hellighet som **må** støte det onde bort fra seg, fordi den er fullkommen og ikke kan gå på akkord med det onde, men som samtidig ofrer seg for å frelse oss fra det onde.

Den som møter Guds kjørlighet, møter en allmektig, allvitende og allestedsnærværende kjørlighet. Han møter en hellig kjørlighet, som ikke kan gå på akkord med synden, men som selv tar på seg syndens ansvar for å frelse oss.

Dermed er vi kommet tilbake til det vi begynte dette kapittel med: I hver enkelt egenskap møter vi et åpenbaringsglimt av Gud selv. I ham er vesen og egenskaper ett og det samme.

Fra Ø. Andersens troslære.
Tilrettelagt ved L.F.

Bibelhelg på Dvergsnestangen

*Talere og ledere på bibelhelga var (f.v): Tom Eftevand, Per Bergene Holm
Lars Fossdal, Olav Straume og Jon Espeland*

For første gang var en av våre bibelhelger lagt til Dvergsnestangen utenfor Kristiansand, helga 19.–21. april, og det blir nok kanskje flere, etter de tilbakemeldigene en fikk. Det var fine lokaliteter og stort lekeareal for barna som så ut til å trives svært godt. Det var 70–80 deltakere, og med hovedvekt av ungdom og barnefamilier.

Det var Guds Ord som stod i sentrum, og Lars Fossdal talte over temaet: Døpt til Kristi død. Per Bergene Holm talte om det allmenne prestedømme, den åndelige gudstjeneste og om nådegavene, og Tom Eftevand talte om Guds Ord og Guds Ånds gjerning ut fra Joh 3.– og 14 kap.

På møtene fikk en høre Guds Ord både til tukt og trøst, og på lørdagskvelden var det som vanlig vitnemøte, og det var mange som ønsket å ta del:

En ung mann hilste med ordet fra (Johs. 20.18), om Maria som hadde vært ved graven påskemorgen, og da hun kom tilbake til løresveinene, utbryter hun: "Jeg har sett Herren." Han kunne, som Maria, vitne om at han hadde fått møte Herren i Ordet, og det hadde blitt "godt" for han. De som har fått møte Jesus er frelst fra synden.

En ung kvinne hilste med Jeremia 17.9: "Svikefullt er hjertet – det kan ikke leges." Hun syntes hun hadde opplevd dette i det siste. Men

så vitnet hun om at hun fikk komme til Jesus med sitt svikefulle hjerte – til han som er uten svik.

Hun hadde gått og strevd med seg selv en dag hjemme på kjøkkenet, og hun opplevde den vonde var så nær. Men da hadde hun kommet over et lite oppbyggelig stykke der det stod: – Den som har fått tatt imot Jesus skal få si til djevelen når han kommer: Du kommer til et lik – kjødet er korsfestet. Så skal jeg få løfte blikket på Jesus, avsluttet hun.

En ung jente var takknemlig for budskapet hun hadde fått høre, om hvordan hun skulle få rekne seg som død for loven. Hun hadde fått oppleve å se noe av det indre forderv, men hun hadde også fått se at uansett hvor stor synden var, så var nåden enda større.

En eldre mann hadde stanset for noe som var nevnt i en tale tidligere på dagen. Et spørsmål hadde blitt stilt, og dette hadde arbeidet med ham om han hadde det rett med Jesus. Han hadde kommet til samme konklusjon som Peter: "Herre, du vet alt – du vet jeg har deg kjære." Så minnet han om Jesu ord: "Det er fullbrakt." – Et Ord som en kan stole på når en er nedfor, når en føler seg fordømt i hjertet – Jesus er vår stedfortreder, avsluttet han.

En jente vitnet at hun hadde opplevd salme 62.3 "Jeg er kommet i dype vann, og strømmen slår over

meg." Så hadde det blitt så godt for henne, at hun var frikjøpt og kunne akte seg som død for synden og levende med Kristus.

En ung gutt fortalte fra noe han hadde opplevd og siterte fra salme 25.4 "Herre, la meg kjenne dine veier! Lær meg dine stier!", og minnet om sangstrofen: "Sett meg så jeg ser deg Jesus....Ånd på meg å la meg se deg som min frelses grunn."

En mor fortalte at hun hadde fått frydet seg i et ord fra profeten Hosea de siste dagene. Hun hadde følt seg i samme båt som horkvinnen i kap. 1–2: "Jeg vil straffe henne for de dagene hun brente røkelse for Båål", men i verset etter stod det: "Se derfor vil jeg lokke henne og føre henne ut i ørkenen og tale vennlig til henne."

Hun understreket hvor godt det var når Herren fikk lokke oss ut i ørken, når han taler alene med oss, og selv om djevelen sier noe annet, kunne hun vitne: "Guds sønn har gjort meg fri, fra Satans tyranni."

Flere understreket også i samtale at de var glade for å få møte vennene og få kjenne noe av det åndelige samfunn til hjelp på himmelveien, uttrykt med Paulus sine ord da han så brødrene: "takket han Gud og fattet mot." (Apostelgj. 28.15) drl

"Mine barn! Dette skriver jeg til dere forat dere ikke skal synde. Og om noen synder, da har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus den rettferdige.(1. Joh. 2.1)

Her taler apostelen til de troende. Han kaller dem "mine barn", og formaner dem til at de ikke skal synde. Men med det samme forutsetter han at dette likevel kan hende: "Og om noen synder –." Og hva sier han til dette? Hva skal den som er falt i synd, tenke og gjøre? Jo, "om noen synder, da har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige."

Den åndelige mening i apostelens ord synes å være denne: Mine barn, jeg skriver dette til dere for at dere ikke skal synde. Ettersom dere nå er blitt rensset i Jesu blod og har fått syndenes forlatelse, må dere ikke være lettsindige eller uforsiktige. Dere må våke, be og stride mot all synd. Men om det likevel, på grunn av deres kjødelige svakhet, verdens forførelse og djevelens list, går så ille at dere synder – og det kan lette skje, for dere kan aldri våke så trofast at ikke fienden stundom kan overrumple dere – så er det beklagelig. Det hadde vært bedre om dere aldri hadde syndet. Dere har da fortjent at Gud forkaster dere. Men det vil han likevel ikke gjøre, for dere har en talsmann hos Faderen. Og han står til tjeneste nettopp da, når dere har syndet. For den som ikke synder, han behøver ingen talsmann, ingen forsoner og forsvarer.

Dette er slik å forstå: Gud vil ikke at dere skal synde. Men han vil enda mindre at dere skal forville og forgå. Derfor har han selv gitt dere en talsmann.

C. O. Rosenius

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Sommerskole på Imi-stølen, Oppdal, 1-4. august.

Ledere: Magne Ekanger og Arne Stensø

Talere: Lars Fossdal, Olaf Klavenæs, Karl Notøy og Magnor Sandvær

Torsdag 1. august

Kl. 19.00 Samling og kveldsmat

-"- 20.00 Kveldsmøte
v/ Magnor Sandvær

Fredag 2. august

Kl. 10.00 Bibeltime

"Den Guds mann, Moses"
v/ Olaf Klavenæs

-"- 11.30 Bibeltime v/ Karl Notøy
"Vekter hvor langt på natt"

-"- 17.00 Bibeltime
v/ Magnor Sandvær

-"- 20.00 Kveldsmøte
v/ Lars Fossdal
Kollekt

Lørdag 3. august

Kl. 10.00 Bibeltime

v/ Olaf Klavenæs

"Den Guds mann, Moses"

-"- 11.30 Bibeltime

v/ Lars Fossdal

-"- 17.00 Bibeltime v/ Olaf Klavenæs

-"- 20.00 Kveldsmøte
v/ Lars Fossdal
Kollekt til Bibelskolen

Søndag 4. august

Kl. 10.30 Møte

v/ Magnor Sandvær
Kollekt

-"- 12.30 Middag med avslutning
på sommerskolen

Priser for full pensjon:

Over 18 år, kr. 690,-
13 - 17 år, " 540,-

8 - 12 år, " 420,-
4 - 7 år, " 270,-
0 - 3 år Gratis

Familierabatt: Det betales bare for de to eldste barna.

Påmelding innen 12. juli til: Magne Ekanger, 5256 Tyssebotn, tlf. 56395409

Unge og eldre er hjertelig velkomne til samling om Guds Ord!